GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

No tot es juga a Copenhaguen.

Opinió | 23/12/2009 | 13:13

El fonamentalisme d'alguns sectors polítics i socials està frenant el país. Greument.

Dèiem avui fa vuit dies a Girona Notícies, a propòsit de la conferència de Copenhaguen i basant-nos en les dades de l'IPCC, és a dir, el panell intergovernamental sobre el canvi climàtic de l'ONU, i en un recent editorial molt equilibrat de The Economist que les previsions sobre el que l'escalfament global podia representar oscil·laven entre l'1,1 i els 6 graus. La primera, una previsió molt suportable per al conjunt del planeta, i la segona, catastròfica. I sembla que a Copenhaguen s'ha treballat sobre la base que cal evitar que l'escalfament sigui de més de 2 graus.

Hem de suposar que això ha estat així a partir d'un notable consens científic. I d'un càlcul de probabilitats seriós i prudent. És a dir, ni negacionista ni apocalíptic.

Que això sigui d'acceptació general és un fet positiu. I no és per a escandalitzar-se que de moment no s'hagi pogut arribar a un acord ferm, detallat i global sobre la manera d'actuar. Sobre com distribuir els sacrificis, sobre com esglaonar els esforços, sobre qui ha d'aportar més diners, i qui els ha de rebre, i quants, etc. Però és sobre això que cal concentrar els esforços, i no crear sobreexcitació. No s'ha de donar ales a un fonamentalisme mediambientalista.

Evitar que la temperatura pugi més de dos graus és a l'abast del Món. Ho és tècnicament, ho és econòmicament i ho és políticament. I més i tot, si calgués. Ho dèiem a l'editorial de dimarts passat. I a Copenhaguen algun progrés s'ha fet en aquest sentit. Probablement amb el temps ens adonarem que Copenhaguen no ha fracassat tant com ara sembla. Però molts països necessiten més temps per acceptar els sacrificis i els canvis que això comporta. Per altra banda, cal evitar un altre tipus de perill, que dimarts passat també denunciàvem. Dèiem «si s'estengués la idea que de l'energia nuclear res de res, que no s'han de fer embassaments perquè alteren el paisatge, que res de biomassa per no se sap quina raó, i res de molins de vent perquè són un perill per als ocells o de grans superfícies de plaques fotovoltaiques, i que de cap manera els biocombustibles perquè l'agricultura no ha de servir per a això, aleshores el problema serà insoluble. Si el radicalisme fonamentalista s'imposa sentimentalment i ideològicament el problema no tindrà solució. I el Món quedarà encallat. I la lluita contra el canvi climàtic a la pràctica, paralitzada».

Caldrà que els governants no solament siguin capaços d'assumir la responsabilitat ja esmentada d'arribar a acords entre estats i de presentar-los als seus pobles d'una manera convincent (també en el que tinguin de difícil acceptació), sinó que alhora hauran de resistir les pressions sistemàticament negatives de sectors mediambientalistes molt radicals.

O sia que la discussió i les tensions sobre el canvi climàtic no es donen només a Copenhaguen i a nivell global, sinó també dins de cada país.

Però dins de cada país la qüestió mediambiental té una segona dimensió, que ja no fa referència només a la temperatura. Perquè, com també dèiem avui fa vuit dies, el tema del canvi climàtic i de la política mediambiental en general no són ben bé el mateix.

A nivell no tan global sinó més directament vinculat amb el territori, la defensa del mediambient només en part està relacionada amb la temperatura del Món. Per exemple, el tema del subministrament d'aigua a les conques interiors de Catalunya —que tant es va discutir fa un any i mig—, o la netedat dels nostres rius, o el problema del Segarra-Garrigues i dels sisons o de les aloses becudes en un territori concret, o la compatibilitat entre un PEIN i una determinada activitat econòmica, o el traçat d'una carretera i el seu impacte sobre el paisatge, o d'una línia elèctrica, o d'unes cases, etc. O si es poden plantar transgènics o no. O si es pot fer una determinada pista d'esquí. O un abocador. I tantes i tantes coses. Tots aquests temes —i tants i tants més— no formen part directament de l'agenda de Copenhaguen i del canvi climàtic, però són de gran importància, d'una molt gran importància per a l'economia, el benestar i l'equilibri d'un país. I concretament de Catalunya. I com que no hi tenen relació directa podríem ara no referir-nos-hi. Però hi ha una estreta relació psicològica, sentimental i ideològica —i de vegades política— entre els posicionaments més radicals referents a un possible canvi climàtic i els posicionaments també més radicals en la defensa del medi ambient en l'àmbit més immediat.

En l'àmbit de tots els casos als quals ens acabem de referir, i que són el pa nostre de cada dia, a Catalunya és molt potent la cultura del no. La cultura de l'obstrucció constant. De fet, és una mentalitat antisistema. I és cert que el sistema polític, econòmic, social i en general de valors que tenim ha de ser constantment vigilat i reformat en tot el que calgui, però la mentalitat negativa i de fre sistemàtica sense contrapropostes viables i productives pot conduir a un gran estancament i a una greu reculada.

Tot això a Catalunya ja fa temps que està tenint efectes negatius. Que fa fracassar projectes, que ajuda a desplaçar activitats econòmiques fora de Catalunya, que desanima iniciatives. De vigilància i d'intervencionisme n'hi ha d'haver, però si es practiquen de manera que arriben a obstaculitzar el progrés del país són socialment perniciosos. I aquest és a hores d'ara el cas de Catalunya. El fonamentalisme d'alguns sectors polítics i socials està frenant el país.Greument. I això no ens ho podem permetre mai, i menys encara en temps com els d'ara.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/15123-no-tot-es-juga-a-copenhaguen.htm